

[Simonsen.]

Jeg har forstået af ministerens tale og af udtalelser fra repræsentanter for institutioner og fra forældre, som jeg i øvrigt har haft lejlighed til at diskutere den aktuelle budgetsituation med, at de førnævnte budgetproblemer er stærkt overdrevne, og at de i virkeligheden klares uden særlig store vanskeligheder. Det, der derfor nu er langt vigtigere efter vores opfattelse, er den del af forespørgslen, som omfatter åndssvageforsorgens almindelige planlægning, dens prioritering, og spørgsmålet om, hvordan vi inden for de rammer, som er til vores rådighed på nuværende tidspunkt, kan hjælpe klienterne på den bedst mulige måde.

Jeg hæfter mig i den forbindelse ved den tidligere socialministers, fru Eva Gredals, bemærkninger om en vis utryghed over for planlægningen inden for åndssvageforsorgen ved spørgsmålet om, hvilke planer ministeren har modtaget fra socialstyrelsen, og ved, om det var planer, der kunne gennemføres.

Spørgsmålet om udnyttelse af eksisterende bevillinger inden for åndssvageforsorgen har tidligere været fremme, men når den tidligere socialminister berører dette problem i sin tale her i dag, må jeg opfatte det som andet end bare en antydning af et problem. Jeg må opfatte det som et udtryk for, at der er noget galt, for det er jo ikke en fru hvem-som-helst, der her udtaler som om problemerne.

Man kunne måske føje til, at de bemærkninger, som kom fra fru Eva Gredal, står lidt i kontrast til den morgenluft, som forsorgschef Bank-Mikkelsen tilsyneladende vejrer ved denne debat efter kronikken i Berlingske Tidende i tirsdags. Jeg ved, at der for nogle måneder siden blev nedsat et rationaliseringsudvalg, som skal se på forholdene omkring planlægningen i socialstyrelsen, og jeg håber, at dette udvalg vil bringe en afklaring og gøre det hurtigt.

Så kunne jeg måske sige til hr. Erlendsson, som interesserede sig meget for, om det nu var de rigtige mennesker, der sad i dette udvalg, at her oplever vi netop en situation, hvor man har taget en af lederne fra en af vore største erhvervsvirksomheder og sat ham som formand for et udvalg, der skal se på, hvordan disse ting skal fungere. Derfor

har jeg megen tro på, at der virkelig kan komme nogle resultater ud af dette.

I debatten om prioritering, det være sig i spørgsmålet om centralinstitutioner, om eksternt forsorg, om træningsskoler osv., er det, som om debatten ofte går på et enten-eller. Også her var jeg meget glad for de bemærkninger, fru Eva Gredal kom med her i dag, som jeg synes gav en vældig god afklaring af den situation, vi står i. Jeg er enig med fru Eva Gredal og andre ordførere, der har givet udtryk for, at der er tale om et både-og, og så er vi igen ved planlægningen.

Målsætningen må være en planlægning ud fra de vidt forskellige behov, som klienterne har i dette tilfælde. Når det f. eks. drejer sig om eksternt forsorg, må det selvfølgelig først fastslås, at der kun vil være en vis del af klienterne, der har mulighed for at komme under denne. Der kan ikke være nogen diskussion om, at alle, der overhovedet har mulighed for det, skal være der, men jeg tror også, vi skal være realistiske over for os selv og gøre os klart, at det kun er en procentdel — uden at jeg kender tallet — som kan komme under den eksterne forsorg.

En højere prioritering af pensionater og værksteder til dækning af det behov, som faktisk findes, vil så videre kunne give den udtynding af centralinstitutioner, som er det eneste grundlag for en vurdering af det faktiske institutionsbehov.

Det samme gør sig gældende i spørgsmålet om aflastningshjem for de forældre, for hvem det er muligt i en vis udstrækning at passe børn og unge hjemme, men hvor det er af helt afgørende betydning, at der kan blive en pause i denne pasning, således at man kan, om jeg så må sige, vinde fornyede kræfter til at påtage sig denne væsentlige opgave, som man har søgt selv at klare. Jeg vil gerne sætte en meget kraftig streg under betydningen af aflastningshjemmene, for ønsker vi 6 — og det gør jeg i hvert fald — at de, der overhovedet har mulighed for det, skal blive i deres egne hjem, er det også afgørende, at samfundet er parat med aflastningshjem netop for den kategori af åndssvage, således at forældrene ikke kører fast i pasningen af det eller de børn, de har.

Hvis ikke alle de elementer, som jeg har været inde på her, bliver vurderet i en sammenhæng og der bliver planlagt herud-